

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

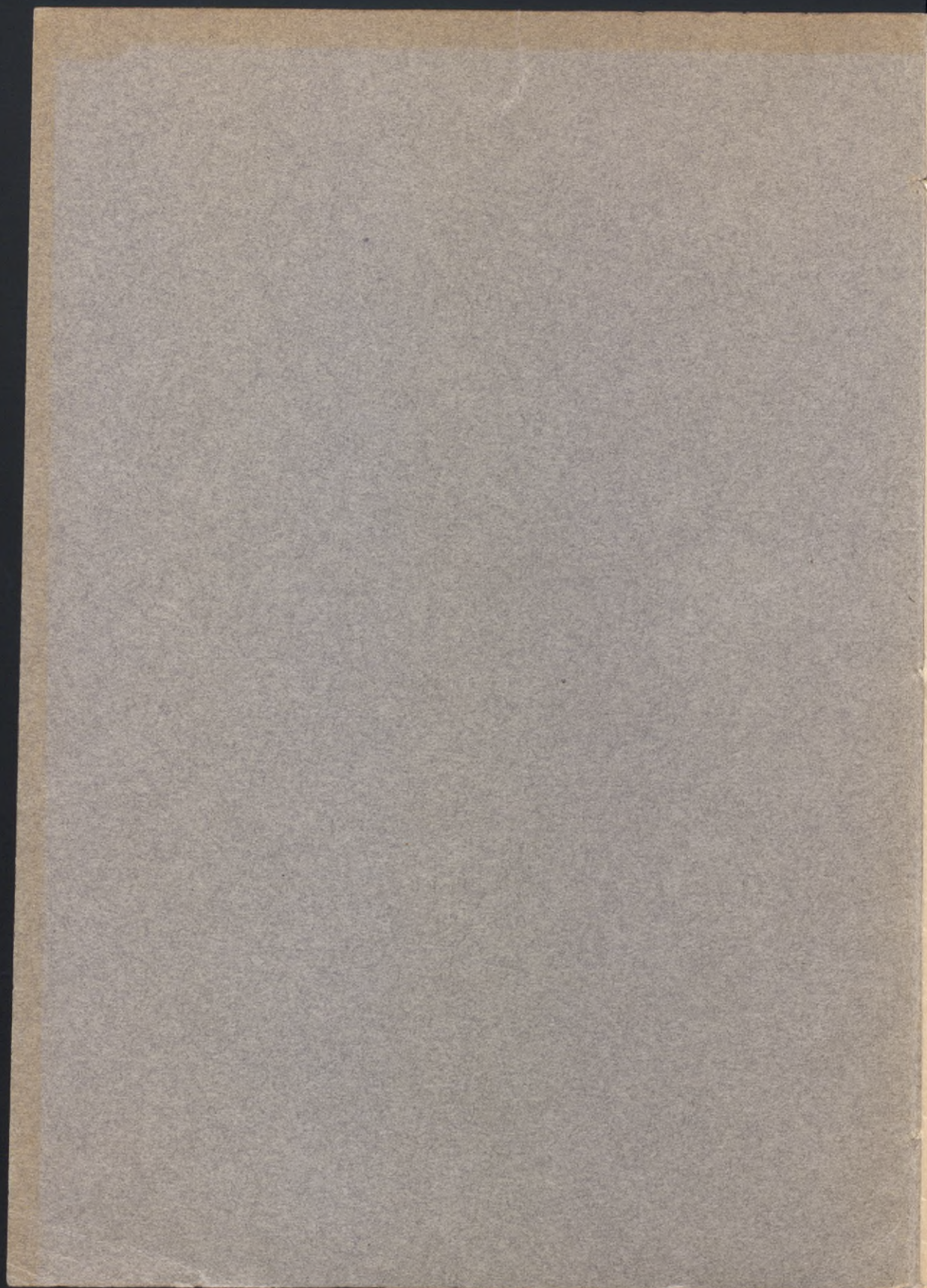
(B.) B. 100
L.

Tredberg, C. P. A.

Carl Johan Westerlund.

1887.

*(Pr.) Birg.
Sr.*

NYHET!!

DEN VANSINNIGE

I MAJORNA.

DAGENS STORA FASAVÄCKANDE TILLDRAGELSE

I GÖTEBORG.

PORTRÄTT

AF

CARL JOHAN WETTERLIND

JEMTE UTFÖRLIG SKILDRING AF HANS
FÖREGÅENDE LIF OCH ALLA HANS SENASTE
BEDRIFTER.

[C. P. A. Fredberg]

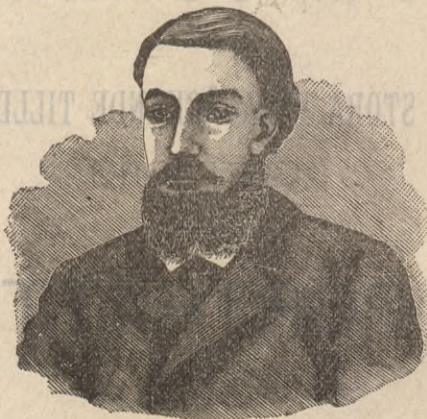
Pris: 25 öre.

(Eftertryck af denna broschyr beifras lagligen.)

Dagens hjelte
i Göteborg.

CARL JOHAN WETTERLIND.
Född i Göteborg 1838.

GÖTEBORG.
Johnson & Edmans Boktryckeri 1887.

Den vansinnige i Majorna.

En sensationsväckande tilldragelse.

Vårt goda Göteborg har under senaste dagarne formligen varit försatt i belägringstillstånd. Den resande som anländt till staden har otvifvelaktigt blifvit på det högsta förvånad och sport sig sjelf: "Hvad i Herrans namn är detta?" Han har visserligen vetat att Sveriges andra stad är en liffig stad, ett samhälle der folk förstår att röra på benen äfven i tider då affärerna föra ett föga blomstrande lif; men nu, nu ser han att det öfvergått hans lifligaste inbillning.

Dock har han snart blifvit tagen ur sin villfarelse, om han en af dagarne, onsdag, torsdag eller fredag, vandrat framåt någon af Hamngatorna, gått i alléerna, satt sig på ett café, eller inkommit uti en handelsbod. Alla de människor han der mött ha fört den mest lifliga diskussion, gestikulerat, stannat, gått af och an, allt under det rösterna lifligt ventilerat ett och samma ämne. Spår-vagnar ha han sett fullastade den ena efter den andra fara utåt, åt Majorna, och han har sett talrika massor af fotgängare draga samma väg. Majorna, Majorna var morgonens, middagens, aftnens och nattens lösen. Har han slagit sig ned i ett café hafva de talrika borden varit till sista plats omgifna af högljudt resonnerande grupper, som formligen upphetsat hvarandra med de mest vilda beskrifningar, sinnrika planer, alla görande anspråk på verklig auktoritet i den sak det gält.

Ja, han finner att hela staden är i fullkomlig uppståndelse, befinner sig i en situation, som skulle kunna kallas lustig, derest ej den innersta konflikten som framkallat den varit så sorglig. Alla dagens öfriga händelser, utom och inom landet, tullfrågor, krigsrykten, allt förbleknar inför detta ämne, som hög och låg, ung och gammal sysselsätta sig med.

Och dock är här ej fråga om någon storslagen politisk förveckling, någon affärskrasch af häpnadsväckande dimensioner, nej blott och bart en stackars vansinnig, som genom oerhördt skakande, hemska bedrifter försatt alla sinnen i spänning och en hel förstad i skräck.

Här har sannerligen den sensationslystne fått materiel för sin inbillning, läckra scener att uppreta sin och andras fantasi med, och de sqvallersjuka af det svagare könet något att mer än vanligt "springa i stugorna" med.

Värde läsare! hade du någon stund af dessa dagar stält dig en halftimme på post vid ett hörn af allmänna vägen i vår vestliga förstad och, förnämligast en aftonstund, tagit dig för att räkna massorna som der i ifrig brådska passerade, skulle du räknat tusental och åter tusental. Det påminde starkt om gamla tiders folkvandringar, eller, för att sannare uttrycka sig, en kyrkogång någon söndag, då en omtyckt predikant uppträdde i kyrkan. En liknande folkström har nu flödat oafbrutet.

Hvad är nu orsaken till allt detta? Jag skall här nedan förklara denna fråga och först medels några inledande biografiska notiser om hjälten i detta hemska, sensationsväckande drama, den vansinnige, hvars kouterfej jag efter oerhörda ansträngningar lyckats förskaffa mig, utfylla exposén. Skildringen skall blifva *sann*, verkligt sann, hvarigenom jag hoppas kunna vederlägga alla de vilda rykten och osanna utläggningar som alltifrån början cirkulerat bland allmänheten. Jag har nästan oafbrutet följt händelsen från början, har mina meddelanden ur säkraste källa, så att jag derigenom godt ser mig i stånd att lemna en opartisk och från alla öfverdrifter fri revy. Tidningarne ha redan lemnat de väsentligaste upplysningarne; må några fullständigande uppgifter dertill ej upptagas illa.

Scenen är Gråbergsgatan i Majorna, en halftimmes väg från den egentliga staden, huset nr 107 svart Z, till hvilken man kommer genom att gå förbi Carl Johans kyrka, nedåt allmänna vägen ett stycke, uppåt den branta Höglundsgatan, som ifrån stora vägen leder uppåt bergen. Gatan är bebyggd å båda sidor med oanseliga trähus, somliga med små trädgårdstäppor, flera stödjande sig vid de onliggande bergen. Det ofvannämnda huset är ett tvåvånings hvitmåladt trähus, den ena gaveln, som vetter alldeles in åt berget, rödmalad. Egaren, timmermannen Gustaf Svensson, hyr här ut flera lägenheter och bland andra ett vindsrum till en f. d. skrifvare *Carl Johan Wetterlind*, som särdeles länge varit bosatt hos honom.

Det är denne Wetterlind som är hjälten i nedan refererade fassaväckande skådespel. Son till en numera afskedad lägre tulltjensteman och dennes hustru i första giftet, fick Carl Johan en för sitt stånd särdeles god uppfostran, åtnjöt undervisning i privat skola och kom i yngre år, efter slutad skolgång, — han är född 1838, alltså instundande sommar 49 år — in i tjänst hos en länsman, den han som skrifvare biträdde. Efter denna tjänst innehade han plats å olika ställen och kom sist in vid Göteborgs Jernväg, der han ganska länge hade fast plats som skrifvare. Emellertid tog han derifrån för omkring tio år sedan afsked. Som han varit sparsam och nogrann om det han förtjenat rådde han öfver ett ej så obetydligt kapital, hvarmed han ansåg sig kunna lefva oberoende till döddagar. Sällskapsmenniska var han ej, och jag vet icke huru pass stor tillförlitlighet utsagan har att han tillhört den nu upplösta skarpskyttekåren. Fadern påstår sig ej ha någon kändedom

härom; men hvad som är visst är, att han är en synnerligen skicklig skytt, om han nu kan ha blifvit detta genom sin stora förkärlek att använda skjutvapen.

Något umgänge plögade han sällan; fruntimmer, sade fadern, vunno hans afsky och sålunda lefde han som en enstöring de senaste åren, innesluten på sin kammare, hushållande för sig sjelf; någon gång omvexlande detta med en promenad. Sina föräldrar, ett gammalt välvilligt och snällt folk, af gammaldags tro och heder, hade han icke talat vid sedan Augusti förra året, hvadan de egde föga kännedom om hans aldra senaste lefnadssätt. Förra vintern besökte han dem dock ofta, men satte då vanligtvis skräck i de gamla. Ett par revolverar bar han nemligen alltid på sig och fann ett nöje uti att visa dem för fadern och styfmodern. En afton lekte han till och med så lättsinnigt med ett af de farliga vapnen att ett skott gick af och flög in i väggen. Sedan den händelsen timat ha de gamle flera gånger nödgats stänga sina dörrar för honom, aldrahelst vapnen ej af honom utelemnades. Föräldrarna ha en lång tid funnit sonens tillstånd besynnerligt, men dock ej fruktat någon hemsk gerning.

Hans vägar för besöken funno de ock märkvärdiga: de sågo honom aldrig komma raka vägen fram till deras bostad ute i Banliden, utan, äfven i den strängaste köld, gå obanade vägar, öfver de stora ängarne i grannskapet. Han tycktes vara skygg för människor och på frågan, hvarför han bar de hemska vapnen på sig alltjemt, svarade han alltid att han fruktade för öfverfall, och som stöd härför nämnde han, att en afton ett par, tre karlar kommit upp på svalen till hans vindsrum. Hela hans uppträdande förrådde ock en till ytterlighet drifven misstänksamhet, skygghet eller nervositet, men han var eljest ytterst lugn.

Hemma klagade han en gång öfver sin tillvaro och sade med en tung suck: "Pappa har det nog bättre än mig; jag har ingen som huldar om mig!" Man finner således att den arme, nu så beryktade mannen haft att bära på något, kanske flera, qval hvars innebörd ej någon fått ransaka.

Så gick tiden framåt till inemot den nuvarande. Läkare hade nyligen besökt honom och för grannarne förklarat att han borde afföras till vårdanstalt för simnessjuke, och, om han nu hört detta eller ej, alltnog efter den stunden blef han mera inbunden till lyonet. De öfrige i huset boende hindrades hvarje gång af honom då de skulle beträda vinden och afvisades med det beskedet att de ej hade der att beställa, terrängen var hans och han skulle veta att skydda sina råmärken; föröfrigt kunde de torka kläder ute, menade han, ty vädret var ju vackert. Det var ej utan en viss oro han sade dyligt — han fruktade kanske för att blifva gripen och bortförd.

Man började frukta det värsta i huset. Ljus hade W. sällan eller aldrig tändt; han syslade lifligt i mörkret och då en gammal vän till honom, en äldre mansperson, sistlidne måndags besökt ho-

nom, framtog W. efter slutadt samtal flera skjutvapen och patroner och yttrade i hotande ton i det han svängde en revolver: "Packa dig nu från väggarna, håll dig undan, ty kommer du härnäst så skjuter jag dig!" Vännen blef öfvermåttan förskräckt och skyndade derifrån. Samma afton vardt W. synlig på ett cafe vid Allmänna vägen.

Med tisdagens inbrott börjades en liflig verksamhet å vinden. W hade med alla möjliga medel: gamla pressenningar, bråte, lärar och gamla plåtar byggt upp en barrikad midt framför den lilla smala till vinden ledande trappan och derinnanför på bästa sätt förskansat sig. Å vinden gick han af och an, troget som en vakt på sin post: någon af hyresfolket vågade ej efter denna upptäckt gå upp, utan bidade hvad som komma skulle.

Strax derefter börjades skådespelets andra akt. Husvärden beslöt nemligen vid middagstiden att öfverantvarda mannen åt ordningsmakten, på det denna måtte afföra honom till därhuset, och skickade för den skull efter en droska samt budade samtidigt den i närheten posterande poliskonstapeln n:o 139 *Holm* att vara honom behjelpelig i sitt förehafvande. En i detsamma förbigående öfverkonstapel, *A. Nordblom*, iklädd civil dräkt, var nog välvillig att följa med. Så gingo de till stället, hvarpå de allesamman stego upp i våningen. Ofvanför vindstrappan stod barrikaden i samma skick, men detta afskräckte ej *Holm* och *Nordblom* att stiga på. Komne till öfversta trappsteget, inledde *Holm*, som var uniformklädd, ett vänligt samtal med den innanför barrikaden stående W. och befalde honom på ett humannt sätt taga bort förskansningen och följa med sig. W. lät emellertid ej tala vid sig, utan utropade under vilda, stirrande ögonkast:

— Kommer någon in så skjuter jag!

Holm, som är en modig man, lät emellertid ej afskräcka sig utan började på att bana väg. W. blef emellertid allt mera hotande och då *Holm* ryckte undan något af bråten, small ögonblickligen två skott, ett från revolver och ett från bössa. Nu ryggade *Holm* och fördes ner. Här befäns han vara svårt sårad.

Några hagel hade inträngt i ena kinden och revolverkulan snuddat förbi kinden, gått in vid ena örat och fastnat i nacken, efterlemnande strömmar af blod. Den honom följaktige *Nordblom* sökte nu, trots den något skarpa varningen, att intränga till honom. Han föregaf sig vara läkare, sade sig vilja komma med vård och hjälp för hans tillstånd, men svaret blef endast ytterligare ett skarpt skott, dervid som lycka var endast några hagel inträngde i hans rock och åstadkommo der endast ett par revfor.

Nu vågade man ej mera för ögonblicket. Man lade råd och beslöt att efterskicka brandserviser och en spruta, för att medels vatten öfvermannas honom.

Brandkarlarne anlände nu, men då ingen af dem ville åtaga sig att gå dit upp med slangen, fattade öfverkonstapeln *C. E. L. Larsson* i Majornas diskrikt strålröret och gick upp, modigt följd

af en klampare *Johan Gustaf Olsson*, son af en polis, och började vidtaga åtgärder för *Wetterlinds* gripande. *Olsson* var synnerligen djerf. Då man förhöll honom det farliga uti att gå upp till den vansinnige, svarade han helt kort: "Åh, jag är inte rädd! Jag skall förresten någon död ha." Skyddade af stora jernplåtar höjde de stålröret, men för att detta skulle göra nödig verkan behöfde man naturligtvis få sigte på den vansinnige, hvadan *Olsson* sänkte plåten för utt kunna observera den innestående. Nu small åter ett skott. Det flög ut mellan en öppning i barikaden och gick in i *Olssons* hufvud, bortslitande ena ögat, sargande ansigtet och näsan och sönderslitande tungan. *Olsson* gick ner med staplande steg.

Man skulle nu kunna tro att den qvarvarande, öfverkonstapeln *Larsson*, skulle bli rädd, men så var ej fallet. Modigt stod han qvar med strålröret i hand och lät vattnet spruta, men då efter en kall dusch *Wetterlind* tagit till reträtten och gömt sig bakom ett utsprång af en mur, lyckades han ej med strålen träffa den vansinnige. *Larsson* hade nog, med den sinnesnärvaro han besatt och om hans rop om undsättning blifvit hörsammade, gripit *Wetterlind*; men de nedanför stående hade vid åsynen af den så illa massakrerade *Olson* gripits af skräck så att de glömde den qvarvarande *Larsson*, som de trodde också vara skjuten. Denne sistnämnde måste därför kasta slangen och skyndsamt begifva sig utför trappan.

Naturligen framkallade detta en förfärlig uppståndelse. Folk i mängd kom till stället för dessa en vansinnigs bragder, människorna i huset rymde besinningslöst ur sina lägenheter, lemnande allt i oreda efter sig.

Ryktet om den fasaväckande händelsen nådde snart till alla förstadens kanter, till staden, der man emellertid mottog det tviflande. Majornas befolkning vallfärdade emellertid formligen till platsen.

Det var en märkvärdig syn. Folkmassan stod tyst och bidade, kastande blickarne uppåt det åt gatan vettande gafvelfönstret der den vansinnige stundom visade sig. Åsynen af hans gestalt vållade en formlig panik.

I skymningen umgicks den närvarande ordningsmakten med planen att söka röka ut honom och antände därför en större kvantitet svafvel, hvilket placerades på lämpligt sätt, men verkan häraf förebyggdes af den vansinnige på så sätt, att han öppnade alla fönstren.

Nu var intet annat att göra än att öfverlemnna honom åt sig sjelf. Natten föll på, vakt sattes och människorna strömmade fortfarande, kommo och gingo.

De vildaste rykten kommo i omlopp, lifligt ventilerade isynnerhet af qvinkönet. Än hette det att huset skulle brännas upp, än att den vansinnige medelst dynamit ämnat spränga sitt tillhåll i luften. Ja, det var fullkomlig upphetsning i alla sinnen, ej minst bland de i *Gråbergsgatan* boende grannarne.

Så grydde morgonen af Onsdagen.

Redan tidigt var platsen utanför den vansinniges upphållsort fullklädd af nyfikna skaror; Göteborgs-Posten hade bekräftat ryktet, hvilket hade till följd en formlig folkvandring från staden. Hvad Wetterlind beträffar stod man på samma punkt. Utanför det norra gafvelfönstret stodo på det nära berget ett par hundra pojkar, och det var till dem den vansinnige tidigt på morgonen yttrat, att han ej ämnade skjuta på folkmassan utan endast på den eller de som kommo för att gripa honom.

Från denna högt belägna plats kunde man ock genom fönstret iakttaga Wetterlind, huru han låg på en soffa, läsande tidningar och rökande pipa, alltjemt beväpnad. Invid honom tronade en hel arsenal af skjutvapen: *fem revolverar och en bössa samt patroner och annan ammunition i öfverflöd*. Han tycktes sålunda vara besluten att strida på lif och död.

Efter ett kort besök föregående dag, anlände frampå dagen *polismästare Elliot*, men återvände snart då han såg den vansinnige fortfarande beherska situationen.

Der nere på gården stod en manstark bevakning, dörrarne till nedre förstugan voro stängda, hvadan Wetterlind hade fritt tillträde till alla lägeuheterna, kunde gå ogenerad omkring öfverallt i huset. Förmiddagen förgick nu utan vidare oroligheter, allt under det massor utanför bidade, men frampå eftermiddagen började andra akten af det i sanning ohyggliga dramat, som nu skulle bjuda på ännu förskräckligare, blodigare scener än den föregående.

Som en hel del slödder kommit till platsen hade polisen särdeles svårt att hålla gården till huset afspärrad, hvarför denna snart blef fylld af folk, deribland flera artillerister. Här blef det nu allmänt köpslagande om hvem som skulle gå upp; man hade hört talas om belöning åt den som kunde gripa mannen, och detta eggade flera af de sagde personerna i hög grad. Artilleristerna isynnerhet påstodo sig ej frukta hvarken det ena eller andra skjutvapnet — och det lät ju särdeles vackert och tappert! Huru man nu diskuterade trängde mängden inom kort in i förstugan och kom uppför trapporna. Till artilleristerna hade några arbetare sällat sig, deribland en murare *Johan Alfred Lindberg*, boende i huset n:r 20 vid Bergsgatan i Haga, samt arbetskarlen *August Strömberg*, boende n:r 70 Litt. A. Majornas 3 rote, båda fast beslutna att göra slag i saken, men detta aflopp illa.

Wetterlind blef nemligen ej skrämmd af den talrika krigsmakten, utan öfvade — lik en annan Carl den XII vid Bender — sin förut kända metod: att sopa ren trapporna medels skott. Nu smällde också i en blink fyra stycken sådana, dervid en revolverkula träffade Lindberg i högra sidan och en hagelsvärm Strömberg i ansigtet, hvaremot de öfriga skotten slog högt upp i den motsatta väggen. Sedan de båda skjutne nedförts stannade emellertid artilleristerna djerft kvar. Ännu var ej modet borta, menade de, och de skulle nog försöka öfvermanna den våldsamme mannen.

Polisen hade all makt med att åter söka utrymma trapporna, men de innevarande stodo orubbligt kvar och utifrån trängde folket på. Emellertid skulle snart andra medel bidraga till att få rent hus. Ett skott smäll åter och projektilen inträngde i bröstet på 20-åriga plåtslageriarbetaren *Frans Albert Jakobsson*, son till enkan *Maria Charlotta Jakobsson* och boende n:r 6 vid Klockaregatan i Haga. Denne yngling hade nemligen besinningslöst rusat på, troligen i akt och mening att afväpna den vansinnige, men fick dyrt plikta för sitt öfverdåd.

Trappan blef i hast rensad ren.

Ur den skjutne ynglingens bröst flödade en ström af blod, men hade dock såpass kraft kvar att han kunde springa ut på gatan, der han under ett gällt rop: "Han har skjutit mig!" dignade ned vid en vattenkälla. Han bortfördes genast i tillkallad droska, i hvilken han innan ankomsten till sjukhuset slutade sina dagar — ett hemskt slut i sanning!

Nu voro massorna förbittrade. De senaste fasaväckande händelserna hade ytterligare bidragit till att öka skräcken bland allmänheten, och öfverallt ljödo ropen: "skjut ner den satan!" — "Bränn upp rucklet!" med flera dylika kraftuttryck. Utanför det farliga huset rådde allmänt den meningen, att den vansinnige borde på något sätt oskadliggöras, erär han ju kunde falla på den idén att skjuta blindt genom fönstren och ned på massan der utanför. Det var ju tydligt bevisat att han hade både skjutvapen och ammunition i mängd, hvadan han lätt när som helst kunde realisera någon vild idé.

Polisen fick ock bära hundhuvudet för de senaste blodsdåden, hvilka aldrig hade behöft timat, derest massorna varit behörigen afspärrade. Häri låg dock nu felet hos de påträngande.

Emellertid afspärrades gatan och höjden omkring huset så godt sig göra lät.

Verkan af ryktet om de senaste dåden — klockan var nu omkring 5 e. m. — var obeskriflig. Som en löpeld spred sig budet härom genom staden och ryktets tusentungade munnar visste berätta om att "så och så många artillerister och så och så många andra karlar blifvit dödade af den galne mannen i Majorna".

Det blef så qväll på denna dag, som fört så många olyckor i sitt sköte. Natten gick in mörk och dyster och först långt in på midnatt svunno de sista stegen af nyfikna skaror från platsen. Men deruppe i den vansinniges fönster glimtade ljussken ut i rymden; den förfärlige hjälten, som på ett så skakande sätt spelat sin roll, hade således ej ännu lagt sig att hvila på sina blodiga lagrar.

Torsdagsmorgonen bröt in med det mest härliga solsken — en fullständig vårdag, och detta bidrog naturligtvis i ännu högre grad till att föröka folkströmmarne. Sensationen var mycket hög — det såg man af de formligen fullpackade gatorna och spårvagnarne på stigbergslinien. Men ute på sjelfva valplatsen var dock lugnt och stilla. Under hand samlade sig dock mycket pöbel uppe

i bergen och vid 11-tiden på f. m. var det hardt när man blifvit i tillfälle att åse ett sådant der stormigt pöbeluppträde, som är för väl känt och omtaladt för att behöfva beskrivas.

En hel mängd pojkar ur de lägre klasserna, gaminer och äldre togo sig nemligen det orådet före att slunga den ene sten-svärmen efter den andra mot gafvelfönstret, så att dels alla rutorna i detta foro i småbitar och dels takpannor sönderslogos. Nu visade Wetterlind sig, men endast för — att slå fast bräder för de öppna rutorna. Polisen lyckades dock här få öfvertaget och stäfjade ofoget. Föröfrigt syntes han ej sedan till någon gång.

Der nere voro otaliga människomassor lägrade, men voro nu spärrade på betydligt afstånd från sjelfva huset. Denna dag uppträdde äfven en och annan våghals och erbjöd sig att öfvermannad den vansinnige, men polismästaren afvisade bestämdt alla förslag härom.

— Får jag ett hundra kronor ska' jag ta fast karlen! — utropade en arbetskarl, f. d. artillerist, i tvärsäker ton, men bemöttes af polismästaren med den meningen, att han ej kunde tillåta personer gå och våga sina lif. Föröfrigt trodde polismästaren att våghalsen skulle blifva skjuten och då hade han ju ingen nytta af penningarne. Härpå genmälde karlen:

— Äh de gör ingenting, då delar kamraterna penningarne!

Annars förföt Torsdagen mycket lugn, något hvarför man bör hålla poliskåren räkning. Tilloppet af folk var dock nu så stort, att Majorna ej inom sina gränser skådat dess motstycke.

Rörande de skjutnes tillstånd må meddelas, att poliskonstapeln *Holm*, som föll på sin post, vårdas i hemmet och befinner sig förhållandevis bra. Infinner sig ej sårfeber torde han vara utan all fara. A Sahlgrenska sjukhuset ligga klamparen *Gustaf Olsson*, som näst efter *Holm* sårades, och arbetskarlen *Johan Alfred Lindberg*, som sköts i Onsdags, den förre i nära hopplöst tillstånd, den senare svårt skadad i högra sidan. T. f. öfverkonstapeln *Nordblom*, som i Tisdags träffades i rocken, samt arb. *August Strömberg*, som i Onsdags fick en hagelsvärm i ansigtet, hvilken dock genast uttogs af stadsfälskär *Stoltze*, befinna sig nu utom all fara.

Till Sahlgrenska sjukhuset fördes dessutom liket af *Irans Albert Jakobsson*, som ihjälsköts i Onsdags, och utspelades här en hjertgripande scen, när modern och syskonen återfunno ynglingen som ett stelnat lik.

Fredagen hade ej saken avancerat det ringaste. Menniskorna strömmade som förut, nyfikenheten var fortfarande stor och platsen för olycksstället fortfarande fullpackad af menniskor. Ett rykte hade utspridit att den vansinnige denna dag ämnade göra slut på sitt skådespel, ettdera att skjuta sig sjelf eller förstöra sitt tillhåll, och om ryktet bekräftade sig, att han har dynamit i mängd hos sig, borde det senaste uppdiktade beslutet taga fruktansvärda dimensioner; därför drogo skarorna dit ut! —

Åtskilliga åtgärder voro dock nu i görningen. Polisen hade fått order om oafbruten tjänstgöring, alldenstund en större polisstyrka af ordningspolisen kommenderats dit ut att understödja vissa planer. Polismästare *Elliot*, brandchefen *Lindhé*, v. brandchefen *Atmström*, ingenjör *Richert* och ingenjör *Hakon Brunius*, alla åtföljda af två skickliga skyttar, utvalda bland poliskåren, hade nemligen farit ut till skådeplatsen, de två sistnämnda beväpnade med skarpladdade revolverar.

Meningen var nu att göra ett försök att afväpna mannen, och var meningen att, sedan ångsprutan placerats så att den fick sitt vatten direkt från elfven, medels slangar föra vattenstrålar upp genom båda gafvelfönstren och och så få honom att retirera till trappan, derifrån han med en annan stråle skulle öfvermannas. Hvad man dock härvid ej tager med i räkningen är, att hao kan få skydd bakom utsprång på vinden, hvarförutom han på något bord eller annan hög ståndpunkt troligen skyddar sig för vattnet, som ej gerna, med det oförtrutligaste pumpande, kan gå längre än till fönsterbrädan. Från en dylik ståndpunkt förmår han fortfarande fullkomligt beherska situationen.

Emellertid skulle man i dag lördag på fullt allvar sätta de skiftande ideerna i scen för att om möjligt innan söndagen få slut på blodsdramat, ty man fruktar, och det med rätta, att skådespelet sådant det nu befines skall sabbatstid drifva situationen till sin spets.

Emellertid lärer ej heller i dag något vidtagas, efter hvad myndigheten nämnt, och när detta lägges i pressen är situationen densamma. Man fruktar nog stor blodsutgjutelse!

Så står nu situationen. Denna orienterade skildring tillåter ej några utläggningar eller omdömen af situationen i sin helhet, huru den nu än kan locka dertill, och det vore föröfrigt ej konsekvent att *nu* uttala sina åsikter, kritik af skådespelet, om man så vill, utan dermed dröja tills det hela inträder i ett nytt skede, hvilket, menskligt att döma, ej kan dröja så länge. Följer man denna mening löper man ej risken att blifva skef i omdömet.

Emellertid skall denna tilldragelse in i sena tider stå med skarpa drag inristade i Göteborgs häfder.

C. R. A.

Glas- och Porslinsvaror

samt Lampor, Brickor, prima Nysilfver, Terracotta, Knifvar, Ske-
dar, Gafflar m. m. Rikt urval af Konstsaker, passande till presenter.

Billigast på platsen hos

G. KJELLANDER,

10 Torgggaan 10.

OBS.! De, som köpa glas hos mig, få sina namn inslipade
på glasen gratis.

MAGASIN FÖR GOSSKLÄDER.

Stort lager af alla slags Ekiperings-artiklar för
Herrar & Gossar uti Skrädderi-Etablis-
sementet

J. BALLIN & Co

19 Kungsgatan 19, hörnet af Magasinsgatan.

FÖRLIDEN HÖST ETABLERAD KLÄDESHANDEL,
samt Skrädderirörelse och försäljning
af Färdiga Manskläder.

C. H. STRÖM & C:o,
24 TORGGATAN 24.
KLÄDESHANDEL.

Stort nytt lager för våren af Öfverrocks-, Kostym- & Byxtyger: utmärkta qualiteer och mönster, af bästa Svenska Fabrikater, äfvensom Engelska och Norska m. fl. till de mest billiga priser som någon här på platsen har att erbjuda.

Färdiga Manskläder.

Ett väl sorteradt lager af Manskläder förfärdigade af goda tyger och försedda med goda tillbehör finnes äfven i lager och som exempel på pris anføres:

Sommaröfverrockar från 18 till 35 kr. Helkostym från 20 till 45 kr. Kavajer fr. 12 kr. Byxor från 5 kr. och Västar från 3 kr.

Särskildt bedja vi få fästa uppmärksamhet derå att dessa kläder till allra största del äro förfärdigade af verkligt skickliga arbetare och att vi således kunna erbjuda något som å de flesta ställen saknas, hvad snitt och solidt arbete angår.

Skrädderirörelse.

Obs. Beställningar å eleganta Manskläder utföras då så önskas af här varande skräddare fort, väl och billigt och garanteras ett vackert och väl gjordt arbete af

C. H. STRÖM & C:o,
24 Torggatan 24,

Första butiken på höger hand från Gustaf Adolfs Torg.

1001850889

